

Mnichovská dohoda

29. září 1938 vrývá se do paměti i mladších generací jako den, kdy vinou Hitlerovy agrese a zradou zejména Francie zaniká Československo jako svrchovaný demokratický stát. Rozhodly o tom čtyři tehdejší velmoci - Německo, Itálie, Anglie a Francie - podpisem tzv. Mnichovské dohody, pro nás mnichovského diktátu, o postoupení pohraničních území obývaných Němci (Sudety) do 10. října Německu. Byla dojednána 29. září 1938 v Mnichově v tzv. Führerbau (ve všech jazykových verzích pak byla podepsána po půlnoci, tj. 30. září 1938). Zástupci československé strany - Masařík a Mastný byli sice přítomni, ale k jednání samotnému nebyli přizváni

Záminkou k mnichovské krizi a k přičlenění Sudet, tedy území s převahou německých obyvatel, k Německé říši se stala nespokojenost zdejších Němců, masově demonstrována Sudetoněmeckou stranou, s poměry v Československu. Už v dubnu 1938 Henleinova strana formulovala na svém sjezdu v Karlových Varech tak zvané Karlovarské požadavky. Těch bylo osm a požadovaly nejen naprostou autonomii německé menšiny, ale i odškodnění za křivdy, které jim československý režim údajně způsobil, a svobodu projevu svého světového názoru, jinak řečeno, nacismu. Pod tlakem Německa, ale i tzv. nezávislé mezinárodní komise, která poměry našich Němců vyšetřovala a hodnotila, naše vláda nakonec karlovarské požadavky přijala, ale to už o osudu Sudet, o jejich odtržení bylo stejně rozhodnuto.

Jak k takovému zfanatizování vůbec mohlo dojít? - podnes se ptáme. Jednoznačná odpověď není. Je třeba vědět, že v případě sudetských Němců sešlo se několik neblahých vlivů: Hospodářskou krizí byly nejvíce postiženy právě Sudety - bez odbytu byl zejména průmysl textilní, sklářský i porcelánky, takže také nezaměstnanost zde byla dvakrát větší než ve vnitrozemí. V rozhodujících pozicích státní správy stáli Češi. K Říši se naši Němci začali upínat jako ke spáse a sociální jistotě, kterou Hitler sliboval. Dodejme také, že němečtí sociální demokraté, strana rolníků, ba i němečtí komunisté stáli v opozici. Avšak za mnichovské krize už neměla na dění žádný vliv, ostatně stejně jako naše vláda.

Zbytnělé sebevědomí naší národnostní německé menšiny posilovaly také demokratické západní mocnosti doufající, že zabráním Sudet zůstane v Evropě zachován mír. Byl to omyl, který se záhy vymstil všem.

Mnichov 1938 má v českém prostředí výjimečný rozměr. Poznamenal ho vlastně dvakrát, jak odtržením oblastí, které byly tradiční součástí českého státu, tak zrodem fenoménu, který poznamenal všechny zdejší generace. A zatímco první se obnovením původních hranic a uznáním mnichovské smlouvy za neplatnou již vyřešilo, druhé je stále otevřené a nedaří se s ním vyrovnat. Mohli jsme se bránit?

V možnostech Němců bylo nasadit 47 až 48 divizí, čtyři rakouské divize a dalších sedm rezervních divizí. Ovšem výzbroj wehrmachtu byla lepší. Mohlo vyjet 1 800 tanků, pravda, ne tak moderních, jako bylo 340 našich, podpořených ještě 70 tanky. Ale 2 400 německých letadel bylo mnohem výkonnějších než 1 500 československých zastaralých. Podle názoru některých vojenských historiků byli však naši piloti lépe vycvičení. Dalo by se připočítat ještě opevnění na hranicích. Budme však objektivní: nebylo zdaleka dokončené a hlavně - neprošlo nikdy žádnou „zkouškou ohněm“. Kdo ví, zda by pro Němce bylo tak vážnou překážkou, jak se čekalo.

Ovšem mezinárodní tlak byl zdrcující. Skutečně hrozilo, že budeme označeni za iniciátory konfliktu ve střední Evropě. Red.

Fotografie z průběhu mnichovských jednání – zleva: Neville Chamberlain za Velkou Británii, Édouard Daladier, zástupce Francie, Adolf Hitler za nacistické Německo a Benito Mussolini za fašistickou Itálii

Chudá čtvrtina domácností!

Podle sociologa Daniela Prokopa chudoba v České republice doléhá již na celou čtvrtinu domácností. A právě těmto lidem, pro které je každý další, byť jen drobný výdaj další překážkou k tomu, jak každý měsíc vyjít, hází Fialova vláda další klacek pod nohy. Chystá totiž zvýšení koncesionářských poplatků a rozšíření okruhu poplatníků. Poplatek by nově měli platit nejen ti, kteří mají televizi, ale i lidé s mobilním telefonem. To vše v době, kdy podle STEMu důvěra v Českou televizi výrazně klesá, zatímco ředitelům se zde každoročně vyplácí milionové odměny nebo milionové odstupné, jako nedávno v případě 2,4 milionu pro odcházejícího Petra Dvořáka. Co si o navrhovaném zvýšení koncesionářských poplatků myslí lidé, je patrné z výsledků anket na dvou internetových denících Novinky.cz a iDnes.cz, na kterých hlasovalo dohromady přes 50 tisíc lidí. A nutno podotknout, že tyto výsledky nevycházejí čistě jen z toho, že další věc zdražuje. Z rozhovorů s lidmi vím, že tyto výsledky odrážejí především nespokojenost

velké většiny z vás s veřejnoprávním vysíláním, kde jsou zcela běžnými praktikami tendenční vedení rozhovorů nebo nedostatečný prostor pro opoziční politiky a jejich názory. KSČM přitom v minulém období změnu koncesionářských poplatků navrhovala. Chtěli jsme, aby ti, kteří veřejnoprávní média nevyužívají, nebyli nuceni tyto poplatky hradit. Každý má přece možnost volby, jaká media chce sledovat, a měl by tak mít i možnost volby v tom, jaké medium chce podporovat finančně. Proti našemu návrhu se však tenkrát postavila celá současná vláda, ale i většina poslanců za hnutí ANO. Od ANO nás tak zřejmě čeká další sněmovní boj za lidi takzvané »na oko«, když ale před třemi lety byla možnost zavést smysluplnou systémovou změnu zákona, KSČM bohužel spojence nenašla.

Kateřina Konečná, předsedkyně ÚV KSČM

Budoucnost Ukrajiny? Rusko!

Víte, jak se zamrazují houby, že? Pět šest minut je nakrájené na větší kousky podusíte (ne děle, protože by z nich pro rozmrazení bylo bláto), necháte vychladnout, dáte do sáčku a do mrazáku. Nějak podobně podle tohoto receptu dopadne i konflikt na Ukrajině. Kreml od počátku SVO nemířil za totálním vítězstvím. Přirozeně. V tuto chvíli by totiž Ukrajina byla pro Rusko, které se ledva vzpamatovalo z ekonomického šoku po rozpadu SSSR, obrovskou přítěží. Logicky vzato – kdo by stál o to, aby spravoval

zemi na pokraji hospodářského bankrotu? K tomu Moskva, zjednodušeně řečeno, zatím nemá prostředky. Zmiňuji ten fakt jako odpověď na častou otázku – proč mnohonásobně a po všech stránkách silnější ruská armáda neobsadila ukrajinské území během dvou týdnů, když vojensky i podle nezblbnutých expertů by to nebyl problém?

Zanedbatelný v této souvislosti není ani mezinárodně politický aspekt, neboť anexe Ukrajiny by Rusku právě kvůli onomu zmíněnému aspektu nikterak neprospěla – ba naopak ublížila. Toho si Kreml byl a je velmi dobře vědom – bez ohledu na všechny ty tvrdé zákulisní boje mezi nejrůznějšími vlivovými a zájmovými skupinami, které tam dnes a denně probíhají. Zatímco takhle Rusko mezi tím ohromně posílilo svůj vliv v Africe a Asii (BRICS), a Evropě dalo jasně najevo, že i přes brutální sankce se bez ní obejde – Evropa, čím více tlačila a tlačí na sankční pilu, tím více míří bez obchodní spolupráce s Ruskem ke dnu.

Onen na první pohled váhavý postup ruské armády na bojišti je pouze zdánlivý. Přesně podle toho receptu... Rusko si Ukrajinu zlehka podusilo (prosím, toto berte jako příměr, nezračí se v tom znevažování obětí), teď jí už nechává vychladnout a za nějaký čas si ji nasáčkuje do mrazáku, aby ji v případě dalších podrazů ze strany kolektivního Západu v čele s USA rozmrazilo a pak už zřejmě »uvařilo« definitivně...

Dnes je evidentní, že toto zamrazovací řešení vbrzku nastane, neboť je přijatelné i pro již totálně vyčerpaný Západ. Hlavně z toho důvodu, že Rusko nebude oficiálně prohlášeno za vítěze války (toho se Západ děsí nejvíce) a ono samo se za něho rovněž nevyhlásí – byť jím de facto bude, neboť Putinův režim dosáhne svého cíle. Západu a Američanům dalo Rusko jasně najevo, že takhle NE a že příště by ten vojenský úder byl mnohem silnější. Podle mnoha fundovaných reakcí ze Západu a zpoza oceánu se zdá, že globálnímu establishmentu právě toto začíná docházet.

Nehledě k tomu, což vůbec nevylučuji (co já?, já jsem nic, ale kalkuluji s tím navážno skuteční znalci), že Ukrajina sama v době nikoli nedohledné požádá Rusko o nějakou formu těsnější spolupráce. Víte proč hlavně? Pokud se vývoj bude ubírat podle toho, co jsem výše sepsal – do takto zamražené Ukrajiny se západní investoři, kteří to nyní halasně vytrubují všude kolem, určitě nepohrnou, byvše si vědomi právě té zamraženosti dle ruského receptu. Ruského... – to je podstatné. Že o konci války, resp. o poválečném vývoji, bude rozhodovat především Rusko. Západní firmy by na Ukrajině investovaly jen tehdy, pokud by země byla půl kroku před členstvím v EU a NATO. Jenže ono se to jaksi kouslo a nedávno ještě možná trošičku a spíše marketingově (propagandisticky) pootvěřeně dveře do Bruselu a Pentagonu se před Kyjevem zabouchly definitivně. Podle mě navždy. Západu je milejší Rusko než Ukrajina... Jak by ne.

Jinými slovy – na Ukrajinu se nyní celý slavný Západ vykašle. A jediný, kdo jí může podat pomocnou ruku, je Rusko. Učiní to. Ne hned. To by měla Ukrajina příliš snadné. Nejdříve musí Ukrajincům samotným dojít, kdo je jejich skutečným přítelem a kdo se jako přítel jen tváří a ve skutečnosti jim při každé příležitosti vráží kudlu do zad.

Ukrajince čeká ještě mnoho bolesti, ale svým způsobem si za ni mohou sami. Velmi smutné, ale reálné. Bohužel.

lportal Robert Fis

Vědí čeští prominenti, jak by probíhala jaderná válka?

Po návratu z Polska jsem shledal, že se stala veledůležitá a současně velepodivná věc. Na příslušném výboru Sněmovny se projednal návrh vojenské doktríny České republiky. »Nová obranná strategie ČR řekne velice otevřeně, že hlavním úkolem české obranné politiky je všestranná příprava na dlouhotrvající obrannou válku vysoké intenzity s technologicky vyspělým protivníkem vybaveným jadernými zbraněmi, to znamená Rusko,« shrnul její jádro vysoce postavený úředník ministerstva obrany pan Jireš.

Měl jsem a mám za to, že by naše celková i obranná politika měla směřovat k prosazování mírového soužití jednotlivých států ve světě a v Evropě obzvlášť. Dlouhodobě pěstované nepřátelství s velmocí, navíc jadernou, je cestou do pekla. Dosavadní směřování české politiky k vojenské konfrontaci s jadernou velmocí je šílenost. Nevědí snad páni politici a páni generálové, jak by probíhala jaderná válka? Starší západní studie říkají, že za předpokladu, že by se jí účastnily jen Spojené státy americké, Ruská federace, Velká Británie a Francie, by v Evropě trvala asi 80 minut. Poté by Evropu ovládl les jaderných hřibů a spíše náhodně přeživší by záviděli těm, kteří zahynuli při vlastním jaderném ostřelování. Nepředpokládám, že by šlo o dezinformaci. Mám za to, že jde o suchý popis pravděpodobného průběhu posledního vojenského konfliktu v Evropě.

Jedinou změnou by byla skutečnost, že by se střetu účastnily i nově vyvinuté druhy zbraní. Samotné stíhačky F-35, extrémně nákladné na pořízení a provoz a silně poruchové, mají jedinou vojenskou přednost: jsou s to nosit jaderné zbraně. Tato vlastnost je ale také obrovským průšvihem, protože nám garantují, že nás nepřítel v případě jaderné války v prvním sledu zničí už jen proto, že představují jeho strategické ohrožení, na rozdíl od pro naši obranu mnohem více vyhovujících a mnohem levnějších gripenů.

Mají se zásadně modernizovat naše dálnice, železnice a letiště. Ne pro potřeby našeho rozvoje, ale pro potřeby masových přesunů armád členských států NATO na východ proti Rusku. Necháám stranou velmi negativní ekologické dopady modernizace dálnic a letišť a zásadní skutečnost, že při jaderném střetu by už na žádný přesun vojsk ani civilistů nebyl čas. Máme tu i další podivnosti: již 34 let rozvrácenou a nenávratně zničenou civilní obranu (u nás na Praze 13 máme jeden malý protiletadlový kryt + jako krátkodobé útočiště lze omezeně ještě využít pět podpovrchových stanic metra), strategické zásoby potravin jsou jen na tři dny (někteří uvádějí jen na jeden den), četné i životně důležité léky nejsou v lékárnách ani pro civilní potřebu, veřejný sektor ČR nekontroluje asi polovinu podniků vodovodů a kanalizací. Zatím nás zde převážně francouzští spojenci pouze sdírají z kůže, resp. luxují naše peněženky.

Ve zcela žalostném stavu je tzv. lidský faktor. Nejde jen o žalostný stav expedičního sboru, setrvačností nazývaného Armáda České republiky. Podstatné také je, že 33 let politiky nenávisti vůči vlastní armádě, korunované zrušením základní povinné vojenské služby, vytvořilo situaci, že málokdo je ochoten do ní narukovat. Navíc velmi mnoho mladých mužů a žen má tak špatnou fyzickou nebo trpí psychickými problémy, které naše »svobodná demokratická společnost« ve velkém vytváří, že nejsou způsobilí v armádě sloužit.

Jinou otázkou je, proč by měli v Armádě ČR sloužit. Umírat za zájmy západních, zejména amerických zbrojařů a spekulantů? V jejich zájmu bojovat až do zabití posledního Ukrajince, Čecha, Slovaka, Poláka, Rusa atd.? Tomu se rozumný člověk obhlédne. Jistě, muže lze do armády nahnat i násilím. Může to končit jako za první světové války, kdy čeští vojáci z rozjíždějících se vlaků stříleli své rakouské a uherské důstojníky. Na rozdíl od nich válčit nechtěli a už vůbec ne proti Srbům či Rusům.

HOKEJ – TO JE HRA ! (2)

Známý propagátor sportů Josef Rössler-Ořovský přivezl na konci devatenáctého století ukázkovou výzbroj hokejistů. Zatím to bylo málo pro začátek hokeje na kanadský způsob. Ještě nějaký čas se na rybnících hrálo s míčkem a holemi, podobnými deštníku. Počet hráčů byl libovolný, třeba jedenáct, doba hry podle nálady a času hráčů. Po začátku století v Praze pravidelně provozovalo hokej podle nových pravidel nejméně pět klubů. První zaznamenaný zápas se odehrál 6.1.1901. Slavia Praha porazila Bruslařský klub 11:4.

V květnu roku 1908 byl ustanoven řídicí orgán pro hokej po kanadském způsobu v Evropě pod názvem IIHG - Liga mezinárodního hokeje na ledě. Čech Emil Procházka se osobně znal s prezidentem L.Magnusem. Tak byl dne 19.11.1908 založen Český svaz hokejový, tak se Čechy, ještě jako součást Rakouska - Uherska staly jedním ze zakládajících zemí. Předcházela tomu samozřejmě určitá suplika Místodržitelů Českého království a jeho milostivé svolení. Nastala doba rozvoje kanadského hokeje u nás prvými nadšenci, kteří byli trefně nazváni jako „mušketyři s hokejkou“. Od roku 1911 se Emil Procházka stal na dva roky předsedou Českého hokejového svazu. Byl také iniciátorem přijetí Čech do IIHF. V letech 1912 – 1914 byl členem mezinárodní federace a delegát českého svazu. Avšak na nátlak Němců a Rakušanů jej na postu musel vystřídat Karel Hartmann.

IIHG uspořádala v Chamonix mezinárodní turnaj, který se konal ve dnech 23. – 25. ledna 1909. Byl prvním turnajem reprezentačních mužstev v ledním hokeji. Pozvána byla klubová mužstva z Anglie: Princes Ice Hockey Club, Francie: CP Paříž, Belgie: FPB Brusel, Švýcarska: Club des Patineurs de Lausanne a Čech: SK Slavia Praha, která reprezentovala jednotlivé země. Český svaz hokejový se ale na návrh Emila Procházky rozhodl vyslat reprezentační výběr Čech. Vlakem na své vlastní náklady se vydalo do Francie osm hráčů. Pět slávišť, po jednom z dalších pražských klubů. Vindyš, Malý, Hammer, Fleischman, Jarkovský, Palouš, Gruss. (Současně brakář i delegát mezinárodního orgánu.) Zcela náhodou se ve vlaku potkali s brankářem z Belgie, který jim předvedl chrániče nohou, „betony“. Jen zírali. Teprve na místě zakoupili potřebné náčiní ke hře, poprvé se setkali s pukem. A to díky tomu, že dodatečně dorazil Topůček a přivezl peníze, které pocházely z veřejné sbírky. Tak nastoupili 23.1.1909 ve slávištických dresech s červenou hvězdou k prvnímu zápasu. Brankář Gruss si chránil nohy omotanými šálami, na ruku palčáky. Nevěděli, že se hraje i za brankou. Za těchto okolností byly výsledky takové, jak se daly očekávat. Prohráli vše. S Francií 1:8, se Švýcarsy 2:8, s Anglií 0:11 a s Belgií 1:4. Sférci branek – Palouš 2, Jarkovský a Vindyš po jedné. Cestou zpět se zastavili v Lausanne a sehráli první vítězný zápas s klubem Les Avants. Po návratu domů, ještě v témže roce proběhlo první mistrovství Čech. Turnaj měl takový úspěch, že se LIHG rozhodla již za rok uspořádat první mistrovství Evropy v ledním hokeji.

Po návratu domů, ještě v témže roce proběhlo první mistrovství Čech. Roku 1910 se Češi mistrovství Evropy nezúčastnili, ale hned následujícího roku 1911 v Berlíně stanuli na nejvyšším stupínku. Porazili jsme Švýcarsy 11:0, Německo 4:1. Rychle jsme se tedy přiučili. Také ME v Praze v roce 1912 jsme de facto vyhráli, Německo ale podalo protest proti neregulérnosti hřiště a neoprávněnému startu Rakouska a naše zápasy byly anulovány. Vítězství nám tedy nebylo uznáno „od úředního stolu“. Doba první světové války přinesla jiné než sportovní příběhy.

Ale hned po vzniku Československa byl v roce 1918 ustaven Československý hokejový svaz. Počet klubů postupně rostl, po celé republice se hokeji věnovalo více klubů a měst. Během první republiky dosáhl počet hokejových klubů z původních dvaceti čísla 300. Některé z nich měly kořeny už před válkou, třeba Kroměříž, Prostějov. Ten se dokonce probojoval mezi elitu, v roce 1932 prohrál ve finále celostátního mistrovství až s LTC Praha těsně 3:4, dodal i reprezentanty- třeba Lolka Cetkovského. V roce 1920 na olympiádě v Antverpách byl hokej představen jako ukázkový sport a ČSR tam vybojovala třetí místo. (Dodatečně byl v roce 1982 uznán jako první mistrovství světa a přiznán tedy první mistrovský bronz pro ČSR.) První ledová umělá plocha byla vybudována v Praze v roce 1932. Na legendární Štvanici hned příští rok vybojovali Čechoslováci bronz další. Titul mistra Evropy jsme získali v letech 1922, 1925, 1929 a 1933. V roce 1925 nepřálo pražským pořadatelům počasí. V Praze led nebyl, na náhradním tábořském rybníku Jordánu se objevily trhliny. Začalo se tedy na Štrbském Plese. Pak zasypala jezero vánice, dokončilo se vítězně na tenisových kurtech hotelu Grand. Od roku 1930 se mistrovství světa koná každoročně.

Mám-li uvést slavné osobnosti – pak je to **Mike Buckna**, zvaný Matěj, syn slovenských

rodičů, lední hokejista a trenér, který dosáhl mnoha úspěchů v Československu. Jako hráčský trenér působil v prvním mezinárodně úspěšném československém klubu LTC Praha. trenérského postu přivedl československou hokejovou reprezentaci k zisku prvního titulu mistra světa a k dalším medailím včetně stříbrné z olympijského turnaje .

Josef Maleček byl československý hokejový útočník, který získal několik titulů mistra Evropy a zároveň byl čtyřikrát nejlepším střelcem tohoto turnaje. Byl historicky prvním nejlepším střelcem nejvyšší československé ligové soutěže. V šeststranný sportovec **Karel Koželuh**, který Československo reprezentoval v tenise (Davis cup - Davisův pohár), v ledním hokeji a oblékl též fotbalový reprezentační dres.

Vypukla druhá světová válka. Ale i během ní se hrál hokej po celém, tak zvaném Protektorátu. Jak to bylo po osvobození, bude v kapitolách příštích.

Rekondice v Sezimově Ústí

Opět po roce prožili kladenští diabetici a jejich přátelé zářijový rekondiční pobyt v hotelu MAS v Sezimově Ústí. Vlastní plánovaný program a program hotelu byly tak časově náročné, že se je dalo skloubit jen velice těžko. Ale podařilo se – edukace, vycházky a cvičení si užili všichni, fakultativní výlety a společenské zábavy, dle zájmu.

Ranní rozcvičky a nově i společná cvičení v bazénu, probíhaly pod vedením zkušené cvičitelky Vladky. Pohyb, zejména ten ve vodě, jsme si opravdu užívali a byla u toho i legrace. Nad naším zdravím i životosprávou bděla zdravotní sestra Jana – našťastí neměla mnoho práce. Vedla i potřebné edukace.

Protože na zámek Třeboň jelo jen několik našich účastníků, měli jsme možnost si tradičně vyšlápnout na zříceninu Kozí hrádek i na přilehlou Sokolskou mohyly.

Část unavených poutníků před branou.

Pohyb jsme měli i při tanci na dvou tanečních večerech. Hazard jsme okusili při společenské hře BINGO.

Exkluzivní byla

večerní návštěva zámku Český Šternberk. Osvětlený zámek, zrcadlí se na hladině Sázavy, označovali účastníci za úchvatnou podívanou. Ale krásné byly i nově zrestaurované prostory zámku Telč. Zejména opravené kazetové stropy byly dechberoucí. Byli jsme zvědaví na barvu rukaviček Bílé paní Perchty – byly červené (jistě, vždyť nyní stále někde hoří).

Závěrečný výlet byl kombinovaný- z Českých Budějovic jsme pluli lodí pod Hlubokou, kde se loď otáčela. Pohled na zámek od vodní hladiny je velice krásný. Po zpáteční plavbě jsme si prohlédli historické velké čtvercové budějovické náměstí Přemysla Otakara II., s Černou věží, na něm pak Samsonovu kašnu a dali si pozor, abychom nestoupili na Bludný kámen (člověk nikdy neví!) v místě, kde kdysi stával popravič špalek, neminuli jsme ani pověstné Masné krámy v přilehlé ulici.

Na společenském večeru se losovaly odevzdané dotazníky hostů. Všechny tři ceny získaly členky naší kladenské skupiny. Zkrátka, letošní rekondiční pobyt Kladeňáků se plně vydařil !

EV. Foto J.Kůstka

Irena a Jaroslav Nelibovi dne 13. září oslavili „KAMENNOU SVATBU“

Do dalších společných let jim přejeme hodně zdraví, štěstí a lásky, pohodu a spokojenost v osobním i rodinném životě. OV KSČM

Všem členům, kteří v měsíci říjnu oslaví svá životní jubilea, děkujeme za jejich práci pro stranu a do dalších let přejeme oceán štěstí, moře lásky, řeku přátelství, pramének naděje, ani kapku zklamání a k tomu velký kopec zdraví a do dalších let pohodu a spokojenost v osobním i rodinném životě. OV KSČM

Milady Horákové 497 Kladno 2, tel.: 312 687 909, 725 646 013, 602 138 077

E-mail: ov.kladno@kscm.cz, WEB: <http://kladno.kscm.cz> MIČ 47 437

Nevyžádané příspěvky nevrací